

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Un aplaudiment per a tothom

Des que ha començat la greu crisi provocada per la Covid-19, cada dia, a les vuit del vespre, es repeteix un preciós homenatge a tot el país. Des de finestres i balcons, patis i terrats, milers de ciutadans reconeixen la tasca que està fent el personal sanitari. En agraïment, els dediquen un aplaudiment emotiu, perquè s'estan deixant la pell per salvar moltes vides. Piquem de mans, conscients que som a les seves mans.

Cada dia, a qualsevol hora, matins, tardes i nits, molts cristians, a més, fem un altre gest. Un gest per donar suport al personal sanitari i a tots els que estem vivint aquesta difícil situació de la pandèmia. Curiosament, aquest gest és semblant al dels aplaudiments: unim els palmells de les mans per pregar. I ho fem amb la certesa que Déu ens acompanya.

Preguem pels qui ens han deixat i pels seus familiars. Pels malalts. Pels metges i per les infermeres. Pels empleats dels supermercats. Pels transportistes i farmacèutics. Per tots els que pateixen. Per la gent gran. Per tots aquells que estan sols. Pels pobres. Per tots els que ja s'han quedat sense feina. Pels nostres governants i per l'encert en les seves decisions. Per tots aquells que treballen intensament perquè sortim d'aquesta situació...

I com sabem que Déu ens escolta? Jesús ens ho va dir clarament: «Demaneu, i us donaran; cerqueu, i trobareu; truqueu, i us obriran; perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba, i a qui truca, li obren» (Mt 7,7-8). I Jesús compleix el que diu: «Tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà» (Jn 16,23). ¡Com no ens ha d'escoltar si ens estima amb bogeria! Som els seus

estimadíssims fills i vol el millor per a nosaltres.

Potser, els seus efectes no els percebem d'un dia per l'altre, ja que els temps de Déu no són els nostres. Déu vetlla per nosaltres i s'ocupa especialment de la nostra salvació eterna. Potser no podem comprendre tant com ens està ajudant, però podem estar segurs que el que ens concedirà és millor del que li hem demanat.

Hi ha gent que es pregunta si realment serveixen les pregàries davant de la pandèmia de la Covid-19. Sens dubte, és clar que serveixen! El diàleg amb Déu mai és en va. Déu sempre és amb nosaltres i ens dona la força necessària. És present en la pregària silenciosa i també s'uneix a nosaltres

en els emotius aplaudiments de les vuit, que ressonen pertot arreu.

A aquesta hora, recordem que quan ens posem malalts estem a les bones mans del personal sanitari, a qui donem suport des del cor. Però no oblidem que, per damunt de tot, estem i estarem sempre en les mans de Déu.

Benvolguts germans i germanes, amb les nostres pregàries demanem ajuda al Cel, cap a on ens dirigim, mentre aquí fem el possible per superar aquesta crisi. Com recull la saviesa popular: «A més de pregar, cal treballar». És el moment de cooperar amb solidaritat, d'exercir la caritat i de viure la fraternitat. Que Déu ens beneeixi a tots!

ENTREVISTA

Acompanyament

ÁNGEL MORENO

El P. Ángel Moreno, vicari episcopal per als Instituts de Vida Consagrada de la diòcesi de Sigüenza-Guadalajara, considera que l'acompanyament és un camí molt valuós i convenient per assolir el creixement cristià. «Cada sacerdot, si es deixa preguntar, es converteix, més enllà del que pugui sentir, en acompanyant autèntic», afirma el capellà del Monestir cistercenc de Buenafuente del Sistol.

Quines eines ajuden a exercir un bon acompanyament?

Els diferents exemples que ens ofereix la Sagrada Escripura: el llibre de Tobies; la paràbola del bon samarità; el passatge dels deixebles d'Emmaús; i el relat sobre el diaca Felip i el ministre de la reina de Candace. D'aquests textos se'n dedueix que l'acompanyant ha de ser-ne de bon grat, ha d'apel·lar a les mediacions objectives i sacramentals, i, sobretot, a l'escolta atenta.

Com cal fer un bon discerniment perquè doni bons fruits?

En principi, s'ha de fer seguint un procés. I, si es vol trobar llum, és convenient filtrar l'objecte del discerniment a través de la Paraula de Déu; invocar l'Esperit Sant en un clima teològic, d'oració. Però, per sobre de tot, cal preguntar-se si hi ha pau interior i bons fruits; en aquest cas es confirma l'opció possible; si hi ha pau, però hi ha certa desolació, s'està consolidant l'opció; si no hi ha pau i mals fruits, és senyal de desobediència a la voluntat de Déu.

Tot sacerdot està preparat per fer un bon acompanyament a laics?

Hauria de ser així, però, segons l'experiència que hagi tingut d'acompanyament, estarà més o menys equipat personalment. Els sacerdots més grans van viure una crisi amb els seus mestres; els de mitjana edat van néixer, d'alguna manera, sense referències entranyables; i els més joves són molt sensibles i busquen els seus referents.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

A les dotze, comiat

Pocs dies després d'iniciar-se el confinament per la Covid-19, començà a tenir febre. Després d'uns dies a casa, en no remetre la febre sinó augmentar, els metges decidiren l'internament hospitalari i, després de les proves, passà a la UCI. Dotze dies de tractament viscuts sense contacte amb la família, però amb la dedicació professional i l'escalf humà dels facultatius, que l'atenien amb una implicació i afecte exemplars. Gràcies a ells, també, la família anava seguint telefònicament la seva evolució, que empitjorà inexorablement fins al traspàs. El trist desenllaç es va difondre entre la família i entre la multitud d'amics que tenia.

Era un home bo, amb unes qualitats humanes que havia posat al servei dels altres en múltiples activitats i institucions. Un cop jubilat, després d'una vida professional plena, es lliurà a una ONG que oferia servei als més desvalguts. Quantes hores i esforços hi dedicà, sempre disposat, i amb un somriure! En el fons de tot, el cristià, home de fe profunda, arrelada i compromesa. Pregària i sacraments viscuts a la família, a l'equip de matrimoni, a la comunitat parroquial. Compromís i servei a l'escola dels fills, a les comunitats de

veïns; sempre disposat a servir l'altre i els altres.

El dolor de la família ha estat gran per no poder acompanyar-lo en un darrer adéu, segellat amb un petó, amb unes paraules d'afecte, tot agafant-li la mà, amb una pregària familiar en l'administració del sagrament dels malalts i en el comiat de les exèquies... La família i alguns amics més propers, gràcies a la col·laboració de les tecnologies, decidiren un peculiar comiat col·lectiu. Acordaren una hora, les dotze, i en aquell moment, cadascú des del seu confinament però tots units en el record de la persona estimada, encengué una llàntia i resà un pàrenostre encomanant l'espòs, el pare, el sogre, l'avi, l'amic, el veí, a la misericòrdia del bon Déu. «Germans, no volem que ignoreu què serà dels qui han mort, tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que gràcies a Jesús Déu s'endurà amb ell els qui han mort. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules» (1Te 4,13-14,18).

Quan el malson passi, es retrobaran entorn l'altar per celebrar l'Eucaristia, escoltar la Paraula sanadora i pregar per la persona estimada. Continuaran el comiat de les dotze, de la llàntia i del pàrenostre.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La «teràpia de la esperança»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Parecía un encuentro casual, «uno de tantos cruces que se suceden en la vida», pero, en realidad, el Resucitado buscaba a sus discípulos. Muestra su exquisitez al acercarse haciéndose el enconado; el dolor y la tristeza de aquellos hombres le conmovió. Ellos no le reconocieron. Él comienza con ellos una «terapia de la esperanza», así lo denominaba el Papa en una audiencia de Pascua (mayo de 2017): «Esto que sucede en el camino es una terapia de la esperanza». Paso a paso hacia Emaús, el Señor les ofrece su Palabra y la Eucaristía. Ellos quedaron sanados, dispuestos a ser testigos de la Resurrección.

Jesús «se acerca, se hace prójimo. Te habla a ti, a mí, a cada uno de nosotros, y nos dice: ¡Levántate!», escri-

be el Papa a los jóvenes en su Mensaje para la XXXV Jornada Mundial de la Juventud (5-04-20). «Dejaos con-mover por aquellos que lloran y mueren en el mundo actual. También vosotros, jóvenes, podéis acercaros a ellos». Podemos acercarnos a las realidades de dolor, y servir; podemos «generar vida como Jesús. Esto es posible gracias al Espíritu Santo si vosotros —dice el Papa— antes habéis sido tocados por su amor, si vuestro corazón ha sido enternecido por la experiencia de su bondad hacia vosotros».

Que María, la Madre que acompaña el dolor de su Hijo y el nuestro, nos haga abrirnos a la terapia de la esperanza del Señor que nos salva; que con signos sencillos y concretos podamos suscitar fuerzas de resurrección.

Lectures de la missa diària i santoral

27. □ **Dilluns (lit. hores: 3a setm.)** [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6,11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947). Sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastre.

28. □ **Dimarts** [Ac 7,51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania. Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. □ **Dimecres** [Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, doctora de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ **Dijous** [Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ **Divendres** [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ **Dissabte** [Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69]. Mare de Déu d'Arceli. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. □ **† Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.)** [Ac 2,14a,36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jn 10,1-10]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

Intencions del Sant Pare per al mes de maig

Perquè els diaques, fidels al servei de la Paraula i dels pobres, siguin un signe vivificant per a tota l'Església.

DIUMENGE III DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigueu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retènr-lo captiu.

Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que «Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos». Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la drete de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu».

Salm responsorial (15)

R. Ensenyau-me, Senyor, el camí que duu a la vida.

Guardau-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la drete, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al costat vostre, delícies per sempre. R.

Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu a com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi del temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedía que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «¿De què discutiu entre vosaltres tot caminant?». Els s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?». Els preguntà: «¿Què?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas».

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messias abans d'entrar en la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escriptures que es referien a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells el forçaren preguntant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar». Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abrassaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?».

Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó». Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enterados bien y escuchad atentamente mis palabras: A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él. Como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio.

Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: El patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", viéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo».

Salm responsorial (15)

R. Señor, me enseñarás el sendero de la vida.

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti. / Yo digo al Señor: «Tú eres mi Dios». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido.

Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofàs, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron».

Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès i seguint per todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

El reconegueren quan partia el pa

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

L'Evangelí d'avui és prou conegut i meditat. L'evangelista Lluç ens presenta una magnífica catequesi de la presència del ressuscitat enmig de la comunitat cristiana, que ens ajuda a descobrir-lo també nosaltres present en la vostra vida.

Els dos deixebles són de camí. Jesús ha fet un llarg camí, que ha passat per Samària i ha arribat al Gòlgota, passant per Jerusalem. Aquests dos deixebles ara fan camí des de Jerusalem... refan el camí de Jesús, tot conversant i discutint.

Jesús es fa company de camí. D'entrada, no els revela la seva identitat, només pregunta i els fa parlar a ells. Fa que expressin el que han viscut i què no han comprès encara. La seva esperança desil·lusionada és abandonada davant de Jesús. El testimoni de les dones que han rebut un missatge d'uns àngels assegurant que Jesús es viu, no compta, perquè «a ell no l'han vist pas». Un problema de visió, perquè allò que no es veu, no es creu.

Jesús els retreu la manca d'entendiment i de coneixement, perquè eren incapaces de llegir i d'entendre les Escriptures. I Jesús, que ja s'havia mostrat bon predicador a les sinagogues de Galilea, ressegueix els llibres de Moisès i els llibres dels profetes, mostrant-los com l'Escriptura ajuda a entendre el que Jesús havia ensenyat i havia fet... sobretot, ensenyant-los com el just perseguit està cridat a trobar vida en mans de Déu. Els ensenya a llegir la passió de Jesús i el significat de la seva tomba buida, a la llum de la fe en les promeses de Déu manifestades en la història de la salvació.

«Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar». Els dos deixebles conviden Jesús a casa seva. L'evangelista Joan ens presenta una escena complementària, quan dos deixebles del Baptista demanen a Jesús on viu, i ell els convida, tot dient-los: «Veniu i veureu» (cf. Jn 1,39) ... era l'hora desena —les quatre de la tarda—, quan el dia ja declina.

Els seus ulls s'obren i el reconeixen quan Jesús beneeix, parteix i comparteix el pa. Amb el gest tan expressiu i tan comú de beneir, partit i repartir el pa, un cop més, fa que els ulls dels seus deixebles s'obrin i el reconeixin. «... però ell desaparegué». És el misteri de la presència/absència del ressuscitat en la nostra vida. No el veiem amb els ulls, però el pressentim amb el cor. La seva és una absència física, carregada de presència espiritual.

És a la taula de l'eucaristia on els deixebles de Jesús llegim i meditem l'Escriptura, beneïm i partim el pa en el seu nom, i el reconeixem present entre nosaltres en el camí de la nostra vida.

In memoriam

Mn. Artur Martín Ejarque. Aquest prevere de l'Arquebisbat de Barcelona va morir en la pau de Crist, a l'edat de 87 anys, el passat 16 d'abril, a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, on va residir els darrers anys, des de la jubilació, amb un germà seu que era laic. Va néixer el 21 d'agost del 1932 i fou ordenat prevere el 22 de desembre del 1956. Ateses les actuals circumstàncies, la missa funeral se celebrarà més endavant i s'indicarà oportunament.

Llibres

Montserrat, un Magníficat de roca, del P. Bernabé Dalmau. En aquest llibre de 135 pàgines, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, l'autor,

que és monjo de Montserrat i director de *Documents d'Església*, ens descobreix la dimensió litúrgica del monestir de Montserrat a través de la devoció a la Mare de Déu. Una muntanya santa on natura (roca) i espiritualitat (Magníficat) van agafades de la mà. En el text, s'hi barreja història, narració, reflexió i costumari, i també alguna exemplificació, sense pretendre dir-ho tot. Perquè l'obra pugui

LA LòGICA DEL DO

2. Contra la crueltat del món

El mostrar de crueltats és molt vast en la història. El bé és creatiu i difusiu en si mateix, però el mal, o més concretament, la maldat, s'expressen de maneres molt diverses i devastadores. La crueltat, en les seves diferents formes, és una constant al llarg de la història de la humanitat.

L'opció pel Crist exigeix tolerància zero envers qualsevol forma de crueltat, ja sigui infligida a les persones o als altres éssers capaços de percebre sofriment. La intolerància a la crueltat, però, s'exerceix amb la paraula, amb els bons exemples, amb l'educació i la no violència.

La crueltat infligida als innocents desperta en Jesús un sentiment de compassió, però aquesta compassió, lluny de ser un sentiment paralitzador, una debilitat del cor, és una força activa que té com a missió redimir l'altre de les seves circumstàncies; millorar la seva qualitat d'existència en el màxim grau possible. La mirada de compassió es tradueix, com la paràbola del bon samarità, en una acció eficient i restauradora.

En tot ésser humà sensible subsisteix un profund dolor a causa de totes les situacions espantoses que passen a la Terra, i de tots els sofriments infligits a l'ésser humà i a la naturalesa. La lluita contra la crueltat, en totes les seves formes, és una constant en la saviesa pràctica de Jesús, però també una nota comuna a les grans tradicions espirituals de la humanitat.

Pere Casaldàliga, bisbe emèrit de São Félix do Araguaia, en la cerimònia en què va rebre el premi internacional Catalunya, el 15 de novembre de 2005, va pronunciar un bell discurs titulat: «Humanitzar la humanitat practicant la proximitat». Aquest postular, diu, és una utopia? L'Evangeli és una utopia encara més gran. Adaptant la paraula del poeta, vaig titular la meua última circular: «Utopia necessària com el pa de cada dia». No la utopia quimèrica que ens duria a un *no-lloc*, sinó un procés esperançat que navega cap un *altre lloc*, un *bon lloc*: eutopia!

Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

tenir un ressò més ampli, s'hi ha afegit la traducció castellana i anglesa.

Como el pez que está en el mar. La mística, lugar de encuentro.

Libro de Antonietta Potente, editado por Paulinas (152 páginas). La autora utiliza la expresión «Como el pez que está en el mar», tomada de santa Catalina de Siena en su *Diálogo*. Así, el

Misterio divino que nos envuelve y nos habita podríamos compararlo al mar, en el que nos sumergimos confiadamente.

Cinema espiritual

El pa de la guerra (*The breadwinner*, 2107), de Nora Twomey. A Netflix. Nominada als Òscars 2018 i Premi de Cinema Europeu, és gairebé

desconeguda entre nosaltres. La situació d'una família durant el règim talibà a l'Afganistan. Parvana és una noia d'onze anys el pare de la qual ha estat detingut deixant els seus sense recursos per sobreviure. Decideix fer-se passar per noi per intentar canviar les coses.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Un aplauso para todos

Desde que ha comenzado la grave crisis provocada por la Covid-19, cada día, a las ocho de la tarde, se repite un precioso homenaje en todo el país. Desde ventanas y balcones, patios y azoteas, miles de ciudadanos reconocen la labor que el personal sanitario está desempeñando. En agradecimiento, les dedican un emotivo aplauso, porque se están dejando la piel para salvar muchas vidas. Chocamos una y otra vez las palmas de nuestras manos, conscientes de que estamos en las suyas.

Cada día, a todas horas, mañanas, tardes y noches, muchos cristianos, además, hacemos otro gesto. Un gesto para apoyar al personal sanitario y a todos los que estamos viviendo esta difícil situación de la pandemia. Curiosamente, es parecido al de los aplausos: unimos las palmas de nuestras manos para rezar. Y lo hacemos con la certeza de que Dios nos acompaña.

Rezamos por los que se han ido y por sus familiares. Por los enfermos. Por los médicos y en-

fermeras. Por los empleados de los supermercados. Por los transportistas y farmacéuticos. Por todos los que sufren. Por los ancianos. Por todos aquellos que están solos. Por los pobres. Por todos los que ya se han quedado sin trabajo. Por nuestros gobernantes y por su acierto en las decisiones. Por todos aquellos que trabajan intensamente para que salgamos de esta situación...

¿Y cómo sabemos que Dios nos escucha? Jesús nos lo dijo claramente: «Pedid y se os dará, buscad y encontraréis, llamad y se os abrirá, porque el que pide, recibe, el que busca, encuentra y al que llama se le abrirá» (*Mt 7,7-8*). Y Jesús cumple lo que dice: «Si pedís algo al Padre en mi nombre, os lo concederé» (*Jn 16,23*). ¡Cómo no nos va a escuchar si nos ama con locura! Somos sus amadísimos hijos y quiere lo mejor para nosotros.

Tal vez, sus efectos no los percibamos de la noche a la mañana, ya que los tiempos de Dios

no son los nuestros. Dios vela por nosotros y se ocupa especialmente de nuestra salvación eterna. Quizás no podamos comprender cómo nos está ayudando, pero podemos estar seguros de que lo que nos concederá es mejor de lo que le hemos pedido.

Hay gente que se pregunta si realmente sirven las oraciones ante la pandemia de la Covid-19. ¡Sin duda, claro que sirven! El diálogo con Dios nunca es en vano. Dios siempre está con nosotros y nos da la fuerza necesaria. Está presente en la oración silenciosa y también se une a nosotros en los emotivos aplausos de las ocho, que resuenan por doquier.

A esa hora, recordamos que cuando enfermamos estamos en las buenas manos del personal sanitario, que apoyamos desde el corazón. Pero no olvidemos que, por encima de todo, estamos y estaremos siempre en las manos de Dios.

Queridos hermanos y hermanas, con nuestras oraciones pedimos ayuda al Cielo, hacia donde nos dirigimos, mientras aquí hacemos todo lo posible para superar esta crisis. Como recoge la sabiduría popular: «A Dios rogando y con el mazo dando». Es el momento de cooperar con solidaridad, de ejercer la caridad y de vivir la fraternidad. ¡Que Dios nos bendiga a todos!

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT